

Briselē, 26.10.2012
COM(2012) 628 final

2012/0297 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

**ar ko groza Direktīvu 2011/92/ES par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz
vidi novērtējumu**

(Dokuments attiecas uz EEZ)

{SWD(2012) 354 final}
{SWD(2012) 355 final}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

Vispārīgais konteksts, priekšlikuma pamatojums un mērķi

Direktīvā 2011/92/ES¹ ir noteikta juridiska prasība sabiedriskiem un privātiem projektiem, kas var būtiski ietekmēt vidi, veikt ietekmes uz vidi novērtējumu (IVN), pirms tiem tiek piešķirta atļauja. Valda vienprātība par to, ka direktīvas galvenais mērķis ir sasniegts; visā Eiropas Savienībā ir saskaņoti ietekmes uz vidi novērtēšanas principi, ieviešot prasību minimumu attiecībā uz novērtējamo projektu tipu, attīstītāja galvenajiem pienākumiem, novērtējuma saturu un kompetento iestāžu un sabiedrības līdzdalību. Turklāt attīstības piekrišanas [atļaujas] piešķiršanas procesā IVN ir instruments, ar kura palīdzību novērtē konkrētu projektu izmaksas un ieguvumus saistībā ar vidi, lai nodrošinātu to ilgtspējību. Tādējādi direktīva ir kļuvusi par galveno instrumentu vides jautājumu integrācijā, sniedzot arī vides un sociālekonomiskus ieguvumus.

IVN direktīva pat pēc 25 piemērošanas gadiem nav ievērojami mainījusies, taču politiskā, juridiskā un tehniskā situācija ir būtiski attīstījusies. Kā norādīts Komisijas ziņojumos par IVN direktīvas piemērošanu un efektivitāti, tostarp pēdējā ziņojumā, kas publicēts 2009. gada jūlijā², pieredze saistībā ar īstenošanu ir atklājusi vairākus trūkumus. Sestās vides rīcības programmas³ vidusposma pārskatā Komisija uzsvēra vajadzību uzlabot ietekmes uz vidi novērtēšanu valsts līmenī un paziņoja par IVN direktīvas pārskatīšanu. Saistībā ar labāku regulējumu direktīva ir atzīta arī par iespējamu vienkāršošanas instrumentu.⁴ Priekšlikuma vispārīgais mērķis ir pielāgot kodificētās IVN direktīvas noteikumus, lai novērstu trūkumus, atspoguļotu pašreizējās vides un sociālekonomiskās pārmaiņas un problēmas un panāktu atbilstību lietpratīga regulējuma principiem.

Atbilstība pārējiem Savienības politikas virzieniem un mērķiem

Tā kā pārskatītajai IVN direktīvai var būt izšķiroša nozīme resursu efektīvā izmantošanā (piemēram, ieviešot jaunas prasības par tādu jomu novērtēšanu kā bioloģiskā daudzveidība un klimata pārmaiņas, kuras abas ir saistītas ar dabas resursu izmantošanu), priekšlikums ir viena no iniciatīvām, kuras mērķis ir īstenot Ceļvedi par resursu efektīvu izmantošanu Eiropā⁵. Turklāt IVN direktīvas pārskatīšana paredzēta stratēģijā „Eiropa 2020”⁶, it īpaši saistībā ar ilgtspējīgas izaugsmes prioritāti. Pārskatītā direktīva var arī ievērojami sekmēt Savienības pienākumu visās politikas jomās un pasākumos ņemt vērā kultūras aspektus.

¹ Ar Direktīvu 2011/92/ES (OV L 26, 28.1.2012., 1. lpp.) kodificē Direktīvu 85/337/EEK un trīs tās nākamās grozījuma (Direktīva 97/11/EK, Direktīva 2003/35/EK un Direktīva 2009/31/EK).

² COM(2009) 378. Visi ziņojumi pieejami šajā vietnē: <http://ec.europa.eu/environment/eia/eia-support.htm>.

³ COM(2007) 225.

⁴ COM(2009) 15.

⁵ COM(2011) 571.

⁶ COM(2010) 2020.

2. APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

Apspriešanās ar ieinteresētajām personām

Apspriešanās notika 2010. gadā atbilstīgi Komisijas standartiem. No 2010. gada jūnija līdz septembrim notika plaša sabiedriskā apspriešana par IVN direktīvas pārskatīšanu, viedokļu apzināšanā izmantojot internetā publicētu anketu, kas bija pieejama visās ES oficiālajās valodās. Atbildes sniedza 1365 respondenti (684 iedzīvotāji, 479 organizācijas, uzņēmumi un NVO, 202 valsts iestādes un pārvaldes struktūras). Turklāt Vides pārvaldības un novērtējumu institūts (*IEMA*)⁷ nosūtīja tādā aptaujā gūtus viedokļus (1815 atbildes), kurā bija iekļauti arī vairāki Komisijas sagatavoti jautājumi. Apspriešanās posms noslēdzās ar konferenci, kura notika 2010. gada 18. un 19. novembrī Lēvenē (Beļģija) un kurā viedokļus puda speciālisti no ieinteresētajām pusēm, tādējādi papildinot plašo sabiedrisko apspriešanu. Konferencē piedalījās 200 pārstāvji no ES un starptautiskām institūcijām, valsts, reģionāla un vietēja mēroga pārvaldes iestādēm, rūpniecības aprindām, vides organizācijām un akadēmiskajām aprindām. Sabiedriskās apspriešanas rezultāti⁸ un pēc konferences izdarītie secinājumi⁹ bija vērtīgs ieguldījums Komisijas priekšlikuma izstrādē.

Ietekmes novērtējuma rezultāti

Ietekmes novērtējumā (IN), kas iesniegts kopā ar šo priekšlikumu, ir konstatēti trūkumi pašreizējos IVN tiesību aktos, kuru dēļ īstenošana bijusi neapmierinoša (nebija noteikumu, kas nodrošinātu kvalitatīvu informāciju un kvalitātes standartus saistībā ar IVN procesu; īstenošanas nepilnības) un radījusi sociālekonomiskās izmaksas direktīvas īstenošanā. Šīm problēmām nerodot pienācīgu risinājumu, direktīvas lietderība un efektivitāte samazinātos un ar to nebūtu iespējams nodrošināt vides apsvērumu integrāciju lēmumu pieņemšanas procesā. Turklāt sociālekonomiskās izmaksas, iespējams, negatīvi ietekmēs saskaņotību iekšējā tirgū. Direktīvā atklātos trūkumus var iedalīt trīs atsevišķās problēmu grupās: (1) sākotnējās pārbaudes procedūra, (2) IVN kvalitāte un analīze un (3) neatbilstību risks pašā IVN procesā un saistībā ar citiem tiesību aktiem.

Ietekmes uz vides novērtējumā ir izvērtēti vairāki politikas risinājumi ar mērķi apzināt izmaksu ziņā efektīvus pasākumus, lai atrisinātu šīs problēmas. Šāds rezultāts mudināja Komisiju ierosināt vairākus grozījumus, no kuriem turpmāk izklāstīti svarīgākie.

Ir ierosināts precizēt **sākotnējās pārbaudes** procedūru, pārveidojot III pielikumā izklāstītos kritērijus un precizējot sākotnējās pārbaudes lēmumu saturu un pamatojumu. Šie grozījumi nodrošinātu, ka IVN veic attiecībā tikai uz tiem projektiem, kas varētu būtiski ietekmēt vidi, tādējādi maza mēroga projektiem neradot nevajadzīgu administratīvo slogu.

⁷ Plašākais profesionāļu tīkls vides jomā – vairāk nekā 15 000 dalībnieku no visām rūpniecības nozarēm.

⁸ <http://ec.europa.eu/environment/consultations/eia.htm>.

⁹ <http://ec.europa.eu/environment/eia/conference.htm>.

Attiecībā uz **IVN kvalitāti un analīzi** ir ierosināts veikt grozījumus, lai uzlabotu procesa kvalitāti (t.i., obligāta IVN informācijas tvēruma noteikšana un kvalitātes kontrole), precizētu IVN ziņojuma saturu (pieņemamo alternatīvu obligāta novērtēšana, galīgo lēmumu pamatošana, obligāts būtiskās negatīvās ietekmes monitorings pēc IVN) un pielāgotu IVN problemātikai (t.i., bioloģiskajai daudzveidībai, klimata pārmaiņām, katastrofu riskam un dabas resursu pieejamībai).

Attiecībā uz **neatbilstību** risku ir ierosināts precizēt terminus galvenajiem direktīvā paredzētajiem posmiem (sabiedriskā apspriešana, sākotnējās pārbaudes lēmums, galīgais IVN lēmums) un ieviest mehānismu, kas būtu izmantojams kā IVN vienas pieturas aģentūra, lai nodrošinātu iespēju IVN izmantot koordinēti vai kopīgi ar tādiem ietekmes uz vidi novērtējumiem, kuri jāveic atbilstīgi citiem attiecīgajiem ES tiesību aktiem, piemēram, Direktīvai 2010/75/ES, 92/43/EEK vai 2001/42/EK.

Paredzams, ka deviņi no divpadsmit izanalizētajiem grozījumiem nodrošinās būtiskus vides un sociālekonomiskus ieguvumus, neradot papildu administratīvās izmaksas; turklāt tiek prognozēti mēreni ietaupījumi. Paredzams, ka divi grozījumi (alternatīvu novērtējums un monitorings) nodrošinās lielus vides un sociālekonomiskus ieguvumus, attīstītājiem radot mērenas izmaksas, bet valsts iestādēm – nelielas vai nenožīmīgas izmaksas; viens grozījums (IVN pielāgošana jaunajai problemātikai) varētu nodrošināt lielus ieguvumus, attīstītājiem un valsts iestādēm radot mērenas līdz augstas izmaksas. Ilgtermiņā būtiskie vides un sociālekonomiskie ieguvumi un mērenie ietaupījumi, kas saistīti ar ierosinātajiem grozījumiem, iespējams, pārsniegs administratīvās izmaksas.

3. PRIEKŠLIKUMA JURIDISKIE ASPEKTI

Ierosināto pasākumu kopsavilkums

Priekšlikums stiprinās noteikumus par IVN kvalitāti, lai tādējādi nodrošinātu augsta līmeņa vides aizsardzību. Spēja pieņemt pamatotus lēmumus par projekta ietekmi uz vidi lielā mērā ir atkarīga no IVN dokumentācijā izmantotās informācijas kvalitātes un IVN procesa kvalitātes. Turklāt priekšlikums sekmēs politikas saskaņotību un sinerģiju ar citiem ES tiesību instrumentiem un vienkāršos procedūras, lai samazinātu nevajadzīgu administratīvo slogu.

Turpmāk sniegta konkrēta informācija par IVN direktīvas grozījumiem pantiem un pielikumiem.

Izmaiņas 1. panta 2., 3. un 4. punktā veiktas ar mērķi precizēt direktīvā izmantotos terminus, pamatojoties uz īstenošanās gaitā gūto pieredzi un Tiesas judikatūru. Jēdziena „projekts” definīcija ir grozīta, lai precizētu, ka saskaņā ar Tiesas nolēmumu lietā C-50/09 ir iekļauti arī nojaukšanas darbi; pievienotas arī attiecīgas definīcijas. Direktīvas nepiemērošanas iespēja ir paredzēta vienīgi tiem projektiem, kuru vienīgais mērķis ir valsts aizsardzība, taču tā būs attiecināma arī uz civilās aizsardzības ārkārtas situācijām, jo šāda iespēja jau tagad ir paredzēta Direktīvā 2001/42/EK.

Direktīvas 2. panta 3. punkts ir grozīts, lai ieviestu IVN vienas pieturas aģentūru, kas ļaus IVN direktīvā un citos ES tiesību aktos paredzētās novērtēšanas procedūras īstenot saskaņoti un integrēti.

Savukārt 3. panta pārveidojumi ir veikti, lai nodrošinātu atbilstību 2. panta 1. punktam, proti, iekļautu norādi uz „būtisku” ietekmi, un pielāgotu IVN vides aspektiem (bioloģiskā daudzveidība, klimata pārmaiņas, katastrofu risks un dabas resursu izmantošana).

Direktīvas 4. pantā veiktās izmaiņas racionalizē sākotnējās pārbaudes procedūru un sekmē dalībvalstu izmantoto pieeju saskaņotību, lai nodrošinātu, ka IVN jāveic vienīgi tad, ja ir skaidri zināma būtiska ietekme uz vidi. Attiecībā uz II pielikumā uzskaitītajiem projektiem ir iekļauts jauns punkts, kurā attīstītajam noteikts pienākums sniegt kompetentajai iestādei konkrētu informāciju (sīki izklāstīta II.A pielikumā). Šis pants ļauj arī precizēt III pielikumā uzskaitītos atlases kritērijus, pieņemot deleģētos aktus. Ir precizēts sākotnējās pārbaudes lēmuma saturs, lai ņemtu vērā pozitīvo praksi pielāgot projektus, ja ir izpildīti konkrēti priekšnosacījumi (izvērtējot nozīmīgāko ietekmi un informāciju, kas iegūta saistībā ar citiem Savienības tiesību aktiem vides jomā); tas var būt iemesls, lai atteiktos no pilnīga novērtējuma, ja pielāgotajā projektā ir pienācīgi ņemta vērā nozīmīgākā ietekme uz vidi. Būtiskas ietekmes iespējamība un no tās izrietošā nepieciešamība veikt IVN tiktu vērtēta, ņemot vērā ierosinātā projekta raksturu, sarežģītību, atrašanās vietu un apjomu un pamatojoties uz objektīviem faktoriem, piemēram, projekta mērogu, vērtīgo resursu izmantošanu, atrašanās vietas vides jutīgumu un iespējamās ietekmes svarīgumu vai neatgriezeniskumu. Turklāt ir ņemtas vērā atziņas, kas gūtas no judikatūras – Tiesa ir uzsvērusi, ka ir jāpieņem „pietiekami pamatoti” (lieta C-75/08) sākotnējās pārbaudes lēmumi, kuros iekļauti vai kuriem pievienoti visi fakti, kas ļauj pārbaudīt, vai lēmuma pamatā ir pienācīga sākotnējā pārbaude (C-87/02). Visbeidzot, attiecībā uz sākotnējās pārbaudes lēmuma pieņemšanu ir noteikts termiņš.

Direktīvas 5. pantā ir veikti visaptveroši pārveidojumi, lai palielinātu informācijas kvalitāti un racionalizētu IVN procesu. Galvenā prasība, kas noteikta attīstītajam, proti, iesniegt vides informāciju, ir saglabāta, taču ir racionalizēta šīs informācijas forma un saturs, to precizējot IV pielikumā. Tvēruma noteikšana atzīta par obligātu, turklāt ir precizēts kompetentās iestādes izsniegtā atzinuma saturs. Ir ieviesti attiecīgi mehānismi, lai garantētu vides ziņojumu pilnīgumu un pietiekami augstu kvalitāti.

Direktīvas 6. panta 6. punkts, kas attiecas uz sabiedriskās apspriešanas termiņiem, ir pārveidots, lai stiprinātu vides aizsardzības iestāžu nozīmi un noteiktu konkrētus termiņus saistībā ar apspriešanos par vides ziņojumu.

Direktīvas 7. panta 5. punkts ir grozīts, lai apspriešanās termiņu noteikšanu iekļautu starp tiem jautājumiem, kuri jāizlemj dalībvalstīm, nosakot to projektu īstenošanas kārtību, kuriem var būt būtiska pārrobežu ietekme uz vidi.

Direktīvas 8. pants ir būtiski grozīts, iekļaujot tajā vairākus jaunus noteikumus. Pirmkārt, ir noteikts termiņš ietekmes uz vidi novērtējuma procedūrai. Otrkārt, kompetentajai iestādei ir noteikts pienākums attīstības atļaujas lēmumā iekļaut dažus elementus, kas pamato attiecīgo lēmumu; tas atbilst judikatūrai (piemēram, lieta C-50/09). Treškārt, obligāts *ex-post* monitorings ir ieviests vienīgi tiem projektiem, kam saskaņā ar notikušo apspriešanos un apkopoto informāciju (tostarp vides ziņojumu) būs būtiska negatīva ietekme uz vidi, lai tādējādi novērtētu ietekmes mazināšanas un kompensēšanas pasākumu īstenošanu un efektivitāti. Dažas dalībvalstis jau tagad pieprasa šādu monitoringu, kam nevajadzētu dublēt

monitoringu, kurš var būt paredzēts citos Savienības tiesību aktos (piemēram, rūpniecisko emisiju vai ūdens kvalitātes jomā), un tādēļ ir lietderīgi noteikt kopēju prasību minimumu. Šis jaunais pienākums ir izmaksu ziņā efektīvs, jo tas var palīdzēt izvairīties no negatīvas ietekmes uz vidi un sabiedrības veselību un atbildības izmaksām, turklāt tas ir atbilstīgs, lai risinātu jautājumu par ietekmi, ko rada jaunā problemātika, piemēram, klimata pārmaiņas un katastrofu risks. Ceturtkārt, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu piešķirt vai nepiešķirt attīstības atļauju, tai jāpārbauda, vai vides ziņojumā iekļautā informācija ir atjaunināta.

Galvenais pārveidojums 9. pantā veikts, lai attīstības atļaujas piešķiršanas gadījumā sabiedrībai sniegtajā informācijā iekļautu monitoringa kārtības aprakstu.

Direktīvas 12. pants ir grozīts, lai precizētu direktīvas īstenošanas uzraudzībā vajadzīgo informāciju.

Ir iekļauti divi jauni panti (12.a un 12.b pants), kuri attiecas uz II.A, III un IV pielikumu pielāgošanu zinātnes un tehnikas attīstībai, pieņemot deleģētos aktus.

Jaunajā II.A pielikumā ir norādīta informācija, kas attīstītājam jāiesniedz par II pielikumā uzskaitītajiem projektiem, attiecībā uz kuriem ir veikta sākotnējā pārbaude, lai noteiktu IVN nepieciešamību. Šī grozījuma mērķis ir saskaņot sākotnējās pārbaudes procesu.

III pielikums, kurā izklāstīti kritēriji, kas izmantojami attiecībā uz II pielikumā minēto projektu sākotnējo pārbaudi, ir grozīts, lai precizētu pašreizējos kritērijus (piemēram, kumulatīvā ietekme vai saistība ar citiem ES tiesību aktiem) un pievienotu tiem jaunus (galvenokārt saistībā ar jaunajiem vides aspektiem).

IV pielikumā ir iekļauti elementi, kas jāņem vērā 5. pantā paredzētajā vides ziņojumā. Galvenās izmaiņas ir papildu informācijas prasības attiecībā uz pieņemamo alternatīvu novērtēšanu, monitoringa pasākumu aprakstu un to aspektu aprakstu, kuri saistīti ar jaunajiem vides jautājumiem (piemēram, klimata pārmaiņas, bioloģiskā daudzveidība, katastrofu risks un dabas resursu izmantošana).

Grozītajā direktīvā ir iekļauti pārejas noteikumi, kas izstrādāti, pamatojoties uz judikatūru (piemēram, lieta C-81/96). IVN jāveic projektiem, par kuriem lūgums piešķirt attīstības atļauju ir iesniegts pirms transponēšanas termiņa un par kuriem līdz minētajam datumam nav pabeigts ietekmes uz vidi novērtējums.

Skaidrojošie dokumenti

Turpmāk minēto iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka ir nepieciešami skaidrojošie dokumenti, lai informāciju par direktīvas transponēšanu padarītu kvalitatīvāku.

Direktīvas pilnīga un pareiza transponēšana ir svarīga, lai garantētu tajā paredzēto mērķu sasniegšanu (t.i., aizsargāt cilvēka veselību un vidi un nodrošināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus). IVN ir daļa no procesa, kurā novērtē dažādus privātus un sabiedriskus projektus dalībvalstīs un piešķir tiem attīstības atļauju neatkarīgi no tā, vai IVN ir atsevišķa vai integrēta novērtēšanas procedūru daļa. Turklāt direktīvas īstenošana bieži vien notiek ļoti decentralizēti, jo par direktīvas piemērošanu, bet dažās dalībvalstīs pat par tās transponēšanu, ir atbildīgas reģionālās un vietējās iestādes. Visbeidzot, IVN direktīvas kodifikācija var ieviest izmaiņas valsts

pasākumos, ar kuriem pakāpeniski tiek transponēta sākotnējā direktīva un trīs tās nākamie grozījumi. Lai īstenotu noteikumus, kas paredzēti pārskatītajā direktīvā, ar kuru groza kodificēto versiju, dalībvalstīm, iespējams, jārikojas dažādās politikas jomās un jāgroza vairāki tiesību akti valsts, reģionālā un vietējā līmenī.

Iepriekšminētie faktori var palielināt varbūtību, ka direktīva tiks nepareizi transponēta un īstenota, un tādējādi sarežģīt Komisijas pienākumu uzraudzīt ES tiesību piemērošanu. Lai nodrošinātu valsts tiesību aktu atbilstību direktīvas noteikumiem, svarīga ir skaidra informācija par pārskatītās IVN direktīvas transponēšanu.

Prasība iesniegt skaidrojošos dokumentus var radīt papildu administratīvo slogu tām dalībvalstīm, kuras savā darbā parasti izmanto citu pieeju. Tomēr skaidrojošie dokumenti ir nepieciešami, lai varētu efektīvi pārbaudīt, vai transponēšana veikta pilnībā un pareizi, kas ir būtiski iepriekšminēto iemeslu dēļ, un šādu efektīvu pārbaudi nevar veikt ar pasākumiem, kuri rada mazāku apgrūtinājumu. Turklāt ar skaidrojošajiem dokumentiem var ievērojami samazināt administratīvo slogu, ko rada Komisijas īstenota atbilstības kontrole; ja nebūtu šādu dokumentu, vajadzētu ievērojamus resursus un vairākkārtēju sazināšanos ar valsts iestādēm, lai izsekotu transponēšanas metodēm visās dalībvalstīs. Tādējādi iespējamais papildu administratīvais slogs saistībā ar skaidrojošo dokumentu iesniegšanu ir proporcionāls izvirzītajam mērķim, proti, nodrošināt īstenu transponēšanu un pilnībā sasniegt direktīvas mērķus.

Nemot vērā iepriekšminēto, ir lietderīgi lūgt dalībvalstīm, lai tās papildus paziņojumiem par saviem transponēšanas pasākumiem iesniegtu vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas noteikumiem un attiecīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos.

Juridiskais pamats

Tā kā direktīvas galvenais mērķis ir vides aizsardzība saskaņā ar LESD 191. pantu, priekšlikums ir sagatavots, pamatojoties uz LESD 192. panta 1. punktu.

Subsidiaritātes un proporcionālītātes princips un instrumenta izvēle

Subsidiaritātes principu piemēro, ciktāl priekšlikums nav ekskluzīvā Eiropas Savienības kompetencē.

Dalībvalstis nevar pietiekami labi sasniegt priekšlikuma mērķus. Spēkā esošajos tiesību aktos ir noteikts prasību minimums attiecībā uz projektu ietekmes uz vidi novērtējumiem visā Eiropas Savienībā, un to mērķis ir panākt atbilstību starptautiskajām konvencijām (piemēram, Espo konvencijai, Orhūsas konvencijai, Konvencijai par bioloģisko daudzveidību). Šis princips ir saglabāts arī priekšlikumā, kurā vēl vairāk saskaņoti ietekmes uz vidi novērtēšanas principi un novērstas neatbilstības. Visām dalībvalstīm jāveic pasākumi, lai izpildītu prasību minimumu; valsts mēroga pasākumu atsevišķa īstenošana varētu traucēt iekšējā tirgus darbību, jo atšķirīgs valsts regulējums varētu kavēt pārrobežu saimniecisko darbību.

ES rīcība palīdzēs efektīvāk sasniegt priekšlikuma mērķus. Kopš 1985. gada, kad tika pieņemta direktīva, Eiropas Savienība ir paplašinājusies, turklāt ir palielinājies risināmo vides jautājumu loks un to nozīme un pieaudzis ES mēroga infrastruktūras

projektu skaits (piemēram, pārrobežu projekti enerģētikas vai transporta nozarē). Tā kā pārrobežu raksturu ieguvuši gan vides jautājumi (piemēram, klimata pārmaiņas, katastrofu risks), gan daži projekti, ir vajadzīgi ES līmenī īstenoti pasākumi, kas salīdzinājumā ar atsevišķiem valsts mēroga pasākumiem sniedz pievienoto vērtību. Ar ES rīcību tiks risināti arī jautājumi, kas ir svarīgi Eiropas Savienībai kopumā, piemēram, pielāgošanās klimata pārmaiņām un katastrofu novēršana, turklāt tā ir nozīmīga, īstenojot stratēģijā „Eiropa 2020” izvirzītos ilgtspējīgas izaugsmes mērķus.

Tādēļ priekšlikumā ir ievērots subsidiaritātes princips.

Izraudzītais juridiskais instruments ir direktīva, jo priekšlikuma mērķis ir grozīt spēkā esošo direktīvu. Priekšlikumā ir noteikti vispārējie mērķi un pienākumi, dalībvalstīm atstājot pietiekami lielu rīcības brīvību attiecībā uz to pasākumu izvēli, ar kuru palīdzību jāpanāk atbilstība, un sīki izstrādātiem to īstenošanas noteikumiem. Tādējādi priekšlikums ir saskaņā ar proporcionalitātes principu.

4. IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikums neietekmē ES budžetu.

5. IZVĒLES ELEMENTI

Priekšlikums skar Eiropas Ekonomikas zonai svarīgu jomu, tāpēc priekšlikuma piemērošanas joma attiecināma arī uz to.

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

ar ko groza Direktīvu 2011/92/ES par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 192. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu¹⁰,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu¹¹,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Direktīvā 2011/92/ES ir saskaņoti projektu ietekmes uz vidi novērtēšanas principi, ieviešot prasību minimumu (attiecībā uz novērtējamo projektu tipu, attīstītāju galvenajiem pienākumiem, novērtējuma saturu un kompetento iestāžu un sabiedrības līdzdalību), turklāt tā palīdz nodrošināt augstu vides un cilvēka veselības aizsardzības līmeni.
- (2) Divos dokumentos, kas sagatavoti pirms Direktīvas 2011/92/ES, proti, Sestās vides rīcības programmas vidusposma pārskatā¹² un jaunākajā Komisijas ziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par direktīvas par ietekmes uz vidi novērtējumu (IVN) piemērošanu un efektivitāti (Direktīva 85/337/EEK)¹³, ir uzsvērtā vajadzība uzlabot projektu ietekmes uz vidi novērtēšanas principus un pielāgot direktīvu atbilstīgi politiskajai, juridiskajai un tehniskajai situācijai, kas ir būtiski mainījusies.

¹⁰ OV C, ... lpp.

¹¹ OV C, ... lpp.

¹² COM(2007) 225.

¹³ COM(2009) 378.

- (1) Direktīva 2011/92/ES ir jāgroza, lai stiprinātu ietekmes uz vidi novērtēšanas procedūras kvalitāti, racionalizētu dažādus procedūras posmus un sekmētu saskaņotību un sinerģiju ar citiem Savienības tiesību aktiem un politikas virzieniem, kā arī dalībvalstu stratēģijām un politikas pasākumiem, kuras ietilpst valsts kompetencē.
- (2) Pēdējās desmitgades laikā vides aizsardzības jautājumi, piemēram, resursu efektivitāte, bioloģiskā daudzveidība, klimata pārmaiņas un katastrofu risks, ir kļuvuši aizvien nozīmīgāki politikas veidošanā, un tādēļ novērtēšanā un lēmumu pieņemšanā, it īpaši saistībā ar infrastruktūras projektiem, tie būtu jāņem vērā kā būtiski aspekti.
- (3) Paziņojumā „Ceļvedis par resursu efektīvu izmantošanu Eiropā”¹⁴ Komisija ir apņēmusies, pārskatot Direktīvu 2011/92/ES, iekļaut plašākus apsvērumus par resursu efektīvu izmantošanu.
- (4) Tematiskajā stratēģijā augsnes aizsardzībai¹⁵ un Ceļvedī par resursu efektīvu izmantošanu Eiropā ir uzsvērts, cik svarīgi ir panākt augsnes ilgtspējīgu izmantošanu un risināt problēmu, ko rada apdzīvotu teritoriju neilgtspējīga paplašināšanās laika gaitā (aizņemtā zemes platība). Turklāt galīgajā dokumentā, kas tika sagatavots pēc 2012. gada 20.–22. jūnijā Riodežaneiro notikušās ilgtspējīgai attīstībai veltītās ANO konferences, ir atzīta zemes, tostarp augsnes, labas apsaimniekošanas ekonomiskā un sociālā nozīme un nepieciešamība steidzami rīkoties, lai mainītu zemes degradācijas tendenci. Tādēļ sabiedriskos un privātos projektos būtu jāņem vērā un jāierobežo to ietekme uz zemi, it īpaši aizņemto zemes platību, un augsni, tostarp organiskajām vielām, eroziju, sēšanos un sablīvēšanos, cita starpā izstrādājot atbilstīgus zemes izmantošanas plānus un politikas stratēģijas valsts, reģionālajā un vietējā līmenī.
- (5) Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā par bioloģisko daudzveidību („Konvencija”), kuras līgumslēdzēja puse ir arī Eiropas Savienība, noteikts, ka iespēju un vajadzību robežās jānovērtē būtiska negatīva ietekme uz Konvencijas 2. pantā definēto bioloģisko daudzveidību, lai nepieļautu vai samazinātu šādu ietekmi. Šim iepriekšējam ietekmes novērtējumam būtu jāpalīdz sasniegt 2010. gadā pieņemto Savienības pamatmērķi¹⁶, kurš paredz līdz 2020. gadam apturēt bioloģiskās daudzveidības izzušanu un ekosistēmu pakalpojumu degradāciju un tos atjaunot gadījumos, kad tas iespējams.
- (6) Saskaņā ar Savienības saistībām, kuras noteiktas atbilstīgi Konvencijai, un mērķiem un darbībām, kas paredzētas Savienības bioloģiskās daudzveidības stratēģijā līdz 2020. gadam¹⁷, pasākumiem, kas veikti nolūkā nepieļaut būtisku negatīvu ietekmi uz vidi, mazināt to un, ja iespējams, to kompensēt, būtu jāpalīdz izvairīties no vides kvalitātes pasliktināšanās un bioloģiskās daudzveidības neto zuduma.
- (7) Klimata pārmaiņas arī turpmāk radīs kaitējumu videi un apdraudēs ekonomisko attīstību. Tāpēc būtu jāsekmē Savienības izturētspēja vides, sociālajā un ekonomikas jomā, lai efektīvi atrisinātu klimata pārmaiņu jautājumu visā Savienības teritorijā. Risinājumi saistībā ar pielāgošanos klimata pārmaiņām un ietekmes mazināšanu jāievieš daudzās nozarēs, kas ietvertas Savienības tiesību aktos.

¹⁴ COM(2011) 571.

¹⁵ COM(2006) 231.

¹⁶ Eiropadomes secinājumi, 2010. gada marts.

¹⁷ COM(2011) 244.

- (8) Saskaņā ar Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par Kopienas pieeju dabas un cilvēka izraisīto katastrofu novēršanai¹⁸ ES Padome 2009. gada 30. novembra secinājumos aicināja Komisiju nodrošināt, ka ES iniciatīvu īstenošanas pārskatīšanā un turpmākā izstrādē tiek ņemti vērā katastrofu riska novēršanas un pārvaldības jautājumi un ANO sagatavotais Hjogo rīcības pamatplāns 2005.–2015. gadam, kurā uzsvērta vajadzība ieviest tādu seku novērtēšanas procedūras, ko saistībā ar lieliem infrastruktūras projektiem varētu radīt katastrofas.
- (9) Aizsargājot un veicinot kultūras mantojumu un ainavas, kas ir neatņemama daļa no kultūru daudzveidības, ko Savienība ir apņēmusies respektēt un veicināt saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 167. panta 4. punktu, var būt lietderīgi izmantot definīcijas un principus, kas izklāstīti attiecīgajās Eiropas Padomes konvencijās, it īpaši Konvencijā par Eiropas arhitektūras mantojuma aizsardzību, Eiropas Ainavu konvencijā un Vispārējā konvencijā par kultūras mantojuma vērtību sabiedrībai.
- (10) Piemērojot Direktīvu 2011/92/ES, ir jānodrošina konkurētspējīga uzņēmējdarbības vide, it īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem, lai veidotu gudru, ilgtspējīgu un integrējošu izaugsmi saskaņā ar mērķiem, kuri noteikti Komisijas paziņojumā „Eiropa 2020 – Stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei”¹⁹.
- (11) Pieredze rāda, ka situācijās, kad jānodrošina civilās aizsardzības ārkārtas situācijās atbilstība Direktīvas 2011/92/ES noteikumiem var izraisīt negatīvu ietekmi, tāpēc būtu jāizstrādā noteikumi, kas attiecīgos gadījumos ļautu dalībvalstīm nepiemērot minēto direktīvu.
- (12) Būtu jāprecizē informācija, kas attīstītājam jāsniedz, lai kompetentā iestāde varētu noteikt, vai attiecībā uz Direktīvas 2011/92/ES II pielikumā uzskaitītajiem projektiem būtu jāveic ietekmes uz vidi novērtējums (sākotnējās pārbaudes procedūra).
- (13) Lai nodrošinātu, ka ietekmes uz vidi novērtējums jāveic vienīgi tiem projektiem, kas var radīt būtisku ietekmi uz vidi (piemēram, projektiem, kuros tiek izmantoti vai ietekmēti vērtīgi resursi, projektiem, kurus ierosināts īstenot no vides aspekta jutīgās atrašanās vietās, vai projektiem, kuriem ir potenciāli bīstama vai neatgriezeniska ietekme), būtu jāpielāgo un jāprecizē Direktīvas 2011/92/ES III pielikumā minētie atlases kritēriji, ko dalībvalstis ņem vērā, lai noteiktu, kuriem projektiem būtu jāveic novērtējums, pamatojoties uz to būtisku ietekmi uz vidi.
- (14) Nosakot, vai būtiska ietekme uz vidi ir iespējama, kompetentajām iestādēm būtu jānosaka piemērotākie vērā ņemamie kritēriji un jāizmanto papildu informācija, kas var būt pieejama pēc citiem novērtējumiem, kuri jāveic atbilstīgi Savienības tiesību aktiem, lai efektīvi piemērotu sākotnējās pārbaudes procedūru. Šajā sakarā ir lietderīgi precizēt sākotnējās pārbaudes lēmuma saturu, it īpaši gadījumos, kad netiek pieprasīts ietekmes uz vidi novērtējums.
- (15) Kompetentajām iestādēm būtu jānosaka vides ziņojumā sniedzamās vides informācijas detalizācijas apjoms un pakāpe (tvēruma noteikšana). Lai uzlabotu novērtējuma

¹⁸ COM(2009) 82.

¹⁹ COM(2010) 2020.

kvalitatī un racionalizētu lēmumu pieņemšanas procesu, ir svarīgi Savienības līmenī precizēt informācijas kategorijas, uz kurām pamatojoties, kompetentajām iestādēm būtu jāpieņem savs lēmums.

- (16) Projekta vides ziņojumā, kas jāsniedz attīstītājam, būtu jāiekļauj attiecībā uz ierosināto projektu pieņemamo alternatīvu novērtējums, tostarp pašreizējā vides stāvokļa iespējamā attīstība projekta neīstenošanas gadījumā (pamatscenārijs), jo tas ļautu uzlabot novērtēšanas procesa kvalitāti un vides apsvērumus integrēt projekta izstrādes sākotnējā posmā.
- (17) Būtu jāveic pasākumi, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar Direktīvas 2011/92/ES IV pielikumu vides ziņojumos iekļautie dati un informācija ir pilnīgi un pietiekami kvalitatīvi. Lai izvairītos no novērtējumu dublēšanās, dalībvalstīm būtu jāņem vērā, ka ietekmes uz vidi novērtējumus var veikt dažādos līmeņos vai ar dažādiem instrumentiem.
- (18) Lai nodrošinātu pārredzamību un pārskatatbildību, būtu jānosaka prasība kompetentajai iestādei pamatot savu lēmumu piešķirt projektam attīstības atļauju, norādot, ka tā ir ņēmusi vērā notikušo apspriešanas rezultātus un attiecīgo apkopoto informāciju.
- (19) Ir lietderīgi noteikt kopēju prasību minimumu attiecībā uz projektu būvniecības un ekspluatācijas fāzē iespējamās būtiskas negatīvas ietekmes monitoringu, lai nodrošinātu visās dalībvalstīs vienotu pieeju un to, ka pēc ietekmes mazināšanas un kompensēšanas pasākumu īstenošanas ietekme nepārsniedz sākotnēji prognozēto. Šādam monitoringam nevajadzētu dublēt vai papildināt to monitoringu, kas jāveic saskaņā ar citiem Savienības tiesību aktiem.
- (20) Būtu jānosaka termiņi dažādiem projektu ietekmes uz vidi novērtēšanas posmiem, lai veicinātu efektīvāku lēmumu pieņemšanu un palielinātu tiesisko noteiktību, ņemot vērā arī ierosinātā projekta raksturu, sarežģītību, atrašanās vietu un apjomu. Šādi termiņi nekādā gadījumā nedrīkstētu apdraudēt augstos vides aizsardzības standartus, it īpaši tos, kas izriet no citiem Savienības tiesību aktiem vides jomā, un īstenu sabiedrības līdzdalību un tiesu pieejamību.
- (21) Lai izvairītos no novērtējumu dublēšanās, samazinātu sarežģītās administratīvās formalitātes un palielinātu ekonomisko efektivitāti, situācijās, kad pienākums veikt ietekmes uz vidi novērtējumu izriet gan no šīs direktīvas, gan citiem Savienības tiesību aktiem (piemēram, Direktīvas 2001/42/EK par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu²⁰, Direktīvas 2009/147/EK par savvaļas putnu aizsardzību²¹, Direktīvas 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā²², Direktīvas 2010/75/ES par rūpnieciskajām emisijām²³ un Padomes Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību²⁴), attiecīgajos Savienības tiesību aktos noteikto prasību ievērošanai dalībvalstīm būtu jāparedz koordinētas vai apvienotas procedūras.

²⁰ OV L 197, 21.7.2001, 30. lpp.

²¹ OV L 20, 26.1.2010., 7. lpp.

²² OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.

²³ OV L 334, 17.12.2010., 17. lpp.

²⁴ OV L 206, 22.7.1992., 7. lpp.

- (22) Jaunie noteikumi būtu jāpiemēro arī tiem projektiem, kuriem lūgums piešķirt attīstības atļauju ir iesniegts pirms transponēšanas termiņa, bet kuriem līdz minētajam datumam nav pabeigts ietekmes uz vidi novērtējums.
- (23) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem dalībvalstīs ir apņēmušās pamatotos gadījumos papildus paziņojumiem par saviem transponēšanas pasākumiem iesniegt vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un attiecīgajām daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Likumdevējs uzskata, ka attiecībā uz šo direktīvu ir pamatoti nosūtīt šādus dokumentus.
- (24) Lai atlases kritērijus un vides ziņojumā sniedzamo informāciju pielāgotu jaunākajiem sasniegumiem tehnoloģiju jomā un atbilstīgajai praksei, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu attiecībā uz Direktīvas 2011/92/ES II.A, III un IV pielikumu. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī.
- (25) Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.
- (26) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus – proti, nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību vides un cilvēka veselības jomā, attiecībā uz projektu ietekmes uz vidi novērtējumu ieviešot prasību minimumu – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka risināmo vides jautājumu mēroga, nozīmīguma un pārrobežu rakstura dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai,
- (27) Tādēļ Direktīva 2011/92/ES būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 2011/92/ES groza šādi:

- (1) direktīvas 1. pantu groza šādi:

- (a) panta 2. punkta a) apakšpunkta pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu:

„– būvniecības vai nojaukšanas darbu izpildi vai citu iekārtu vai būvju realizāciju,”;

- (b) panta 2. punktā pievieno šādu definīciju:

g) „ietekmes uz vidi novērtējums” nozīmē vides ziņojuma sagatavošanu, apspriešanās organizēšanu (tostarp ar attiecīgo sabiedrības daļu un vides aizsardzības iestādēm), kompetentās iestādes veiktu novērtējumu, ņemot vērā vides ziņojumu un

attīstības atļaujas piešķiršanas procedūrā organizētās apspriešanās rezultātus, kā arī informācijas sniegšanu par lēmumu saskaņā ar 5.–10. pantu.”;

(c) panta 3. un 4. punktu aizstāj ar šādiem:

„3. Dalībvalstis – katrā gadījumā atsevišķi un ja valsts tiesību akti to paredz – var nolemt nepiemērot šo direktīvu projektiem, kuru vienīgais mērķis ir valsts aizsardzība vai reaģēšanu civilās aizsardzības ārkārtas situācijās, ja tās uzskata, ka šāda piemērošana varētu negatīvi ietekmēt minētos mērķus.

4. Šo direktīvu nepiemēro projektiem, kuru sīku izklāstu pieņem ar īpašu valsts tiesību aktu, ar nosacījumu, ka šīs direktīvas mērķi, tostarp sniegt informāciju, tiek sasniegti likumdošanas procesā. Reizi divos gados, sākot ar Direktīvas XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] 2. panta 1. punktā minēto datumu, dalībvalstis informē Komisiju par katru reizi, kad piemērots šis noteikums.”;

(2) direktīvas 2. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

„3. Projektiem, attiecībā uz kuriem pienākums veikt ietekmes uz vidi novērtējumu izriet gan no šīs direktīvas, gan citiem Savienības tiesību aktiem, piemēro koordinētas vai apvienotas procedūras, kurās tiek ievērotas attiecīgajos Savienības tiesību aktos noteiktās prasības.

Saskaņā ar koordinēto procedūru kompetentā iestāde koordinē dažādus atsevišķus novērtējumus, kuri jāveic atbilstīgi attiecīgajiem Savienības tiesību aktiem un kurus izdevušas dažādas iestādes, neskarot citos attiecīgajos Savienības tiesību aktos izklāstītos noteikumus par pretējo.

Saskaņā ar apvienoto procedūru kompetentā iestāde izdod vienu ietekmes uz vidi novērtējumu, kurā iekļauti novērtējumi no vienas vai vairākām iestādēm, neskarot citos attiecīgajos Savienības tiesību aktos izklāstītos noteikumus par pretējo.

Dalībvalstis izraugās vienu iestādi, kura ir atbildīga par katra projekta attīstības atļaujas piešķiršanas procedūras sekmēšanu.”;

(3) direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu:

„3. pants

Ietekmes uz vidi novērtējums pienācīgā veidā, ņemot vērā katru atsevišķu gadījumu un saskaņā ar 4.–11. pantu, nosaka, raksturo un novērtē projekta tiešo un netiešo būtisko ietekmi uz šādiem faktoriem:

a) iedzīvotājiem, cilvēka veselību un bioloģisko daudzveidību, īpaši ņemot vērā sugas un dzīvotnes, kas aizsargātas ar Padomes Direktīvu 92/43/EEK(*) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/147/EK (**);

b) zemes, augsnes, ūdens, gaisa un klimata pārmaiņām;

c) materiālām vērtībām, kultūras mantojumu un ainavu;

d) mijiedarbību starp a), b) un c) punktā minētajiem faktoriem;

e) šā panta a), b) un c) punktā minēto faktoru pakļautību dabas un cilvēka izraisītu katastrofu riskam, neaizsargātību un izturētspēju pret to.

(*) OV L 206, 22.7.1992., 7. lpp.

(**) OV L 20, 26.1.2010., 7. lpp.”;

(4) direktīvas 4. pantu groza šādi:

(a) panta 3. un 4. punktu aizstāj ar šādiem:

„3. Projektiem, kas uzskaitīti II pielikumā, attīstītājs sniedz informāciju par projekta pazīmēm, tā iespējamo ietekmi uz vidi un pasākumiem, kas paredzēti, lai nepieļautu un samazinātu būtisku ietekmi. Sīki izstrādāts sniedzamās informācijas saraksts ir sniegts II.A pielikumā.

4. Kad ir izvērtēts katrs atsevišķs gadījums vai ir noteikti limiti vai kritēriji 2. punkta vajadzībām, kompetentā iestāde ņem vērā atlases kritērijus, kas saistīti ar projekta pazīmēm un atrašanās vietu, un tā iespējamo ietekmi uz vidi. Sīki izstrādāts izmantojamo atlases kritēriju saraksts ir sniegts III pielikumā.”;

(b) pievieno šādu 5. un 6. punktu:

„5. Kompetentā iestāde pieņem lēmumu saskaņā ar 2. punktu, pamatojoties uz attīstītāja sniegto informāciju un vajadzības gadījumā ņemot vērā rezultātus, kas gūti tādos pētījumos, iepriekšējās pārbaudēs vai novērtējumos par ietekmi uz vidi, kuri izriet no citiem Savienības tiesību aktiem. Lēmums, kas pieņemts saskaņā ar 2. punktu:

a) norāda, kā ņemti vērā III pielikumā minētie kritēriji;

b) izklāsta iemeslus, kāpēc ir vai nav prasīts veikt ietekmes uz vidi novērtējumu saskaņā ar 5.–10. pantu;

c) ietver to pasākumu aprakstu, kas paredzēti, lai nepieļautu, novērstu un samazinātu jebkādu būtisku negatīvu ietekmi uz vidi, ja ir nolemts, ka nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums saskaņā ar 5.–10. pantu;

d) ir pieejams sabiedrībai.

6. Kompetentā iestāde pieņem lēmumu saskaņā ar 2. punktu trīs mēnešu laikā pēc dienas, kad saņemts lūgums piešķirt attīstības atļauju, ar nosacījumu, ka attīstītājs ir iesniedzis visu vajadzīgo informāciju. Atkarībā no ierosinātā projekta rakstura, sarežģītības, atrašanās vietas un apjoma kompetentā iestāde termiņu var pagarināt par trim mēnešiem; šādā gadījumā kompetentā iestāde informē attīstītāju par pagarinājuma iemesliem un datumu, kurā paredzēts pieņemt lēmumu.

Ja projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums saskaņā ar 5.–10. pantu, lēmumā, ko pieņem atbilstīgi šā panta 2. punktam, iekļauj 5. panta 2. punktā norādīto informāciju.”;

(5) direktīvas 5. panta 1., 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem:

„1. Ja ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums saskaņā ar 5.–10. pantu, attīstītājs sagatavo vides ziņojumu. Vides ziņojumu sagatavo, pamatojoties uz lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar šā panta 2. punktu, un iekļaujot informāciju, ko pamatoti var pieprasīt, lai pieņemtu uz informāciju balstītus lēmumus par ierosinātā projekta ietekmi uz vidi, ņemot vērā pašreizējās zināšanas un novērtēšanas metodes, projekta pazīmes, tehnisko raksturojumu un atrašanās vietu, iespējamās ietekmes pazīmes, ierosinātā projekta alternatīvas un pakāpi, līdz kādai konkrētus jautājumus (tostarp alternatīvu novērtēšanu) ir pienācīgāk novērtēt dažādos, tostarp plānošanas, līmeņos vai pamatojoties uz citu novērtējumu prasībām. Sīki izstrādāts saraksts ar vides ziņojumā sniedzamo informāciju ir iekļauts IV pielikumā.

2. Apspriedusies ar 6. panta 1. punktā minētajām iestādēm un attīstītāju, kompetentā iestāde nosaka tās informācijas apjomu un detalizācijas pakāpi, kas attīstītājam jāiekļauj vides ziņojumā saskaņā ar šā panta 1. punktu. Jo īpaši tā nosaka:

- a) saņemamos lēmumus un atzinumus;
- b) potenciāli iesaistītās iestādes un sabiedrību;
- c) procedūras atsevišķos posmus un to ilgumu;
- d) ierosinātā projekta pieņemamās alternatīvas un to īpašās pazīmes;
- e) vides faktorus, kas minēti 3. pantā un var tikt būtiski ietekmēti;
- f) iesniedzamo informāciju par konkrēta projekta vai projekta veida īpašajām pazīmēm;
- g) citos lēmumu pieņemšanas līmeņos vai atbilstoši citiem Savienības tiesību aktiem pieejamo un iegūto informāciju un zināšanas, kā arī izmantojamās novērtēšanas metodes.

Kompetentā iestāde var arī lūgt palīdzību akreditētiem un tehniskajā ziņā kompetentiem ekspertiem, kuri minēti šā panta 3. punktā. Pēc tam papildu informāciju attīstītājam var pieprasīt tikai tad, ja tas pamatojams ar jauniem apstākļiem un kompetentā iestāde sniedz pienācīgu skaidrojumu.

3. Lai garantētu 5. panta 1. punktā minēto vides ziņojumu pilnīgumu un pietiekami augstu kvalitāti:

- a) attīstītājs nodrošina, ka vides ziņojumus sagatavo akreditēti un tehniskajā ziņā kompetenti eksperti, vai
- b) kompetentā iestāde nodrošina, ka vides ziņojumu pārbauda akreditēti un tehniskajā ziņā kompetenti eksperti un/vai valsts ekspertu komisijas.

Ja akreditēti un tehniskajā ziņā kompetenti eksperti ir palīdzējuši kompetentajai iestādei sagatavot 5. panta 2. punktā minēto lēmumu, attīstītājs, gatavojot vides ziņojumu, neizmanto tos pašus ekspertus.

Dalībvalstis nosaka sīki izstrādātu kārtību attiecībā uz akreditētu un tehniskajā ziņā kompetentu ekspertu izmantošanu un atlasī (piemēram, vajadzīgo kvalifikāciju, novērtēšanas uzdevuma piešķiršanu, licenču piešķiršanu un diskvalifikāciju).”;

(6) direktīvas 6. pantu groza šādi:

(a) panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

„6. Dažādām fāzēm nosaka pieņemamus termiņus, atvēlot pietiekami daudz laika, lai:

a) varētu informēt 6. panta 1. punktā minētās iestādes un sabiedrību un

b) ļautu 6. panta 1. punktā minētajām iestādēm un attiecīgajai sabiedrības daļai sagatavoties un efektīvi piedalīties vides lēmumu pieņemšanā saskaņā ar šo pantu.”;

(b) pievieno šādu 7. punktu:

„7. Termiņi attiecīgās sabiedrības daļas viedokļa apzināšanai par 5. panta 1. punktā minēto vides ziņojumu nav īsāki par 30 dienām vai garāki par 60 dienām. Izņēmuma gadījumos, ja to pieprasa ierosinātā projekta raksturs, sarežģītība, atrašanās vieta vai apjoms, kompetentā iestāde šo termiņu var pagarināt par 30 dienām; šādā gadījumā kompetentā iestāde informē attīstītāju par pagarinājuma iemesliem.”;

(7) direktīvas 7. panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

„5. Attiecīgās dalībvalstis nosaka sīki izstrādātu kārtību attiecībā uz šā panta 1.–4. punkta īstenošanu, tostarp apspriešanās termiņu noteikšanu, pamatojoties uz 6. panta 5. un 6. punktā minēto kārtību un termiņiem, un tā ir tāda, lai attiecīgā sabiedrības daļa ietekmētās dalībvalsts teritorijā varētu efektīvi piedalīties 2. panta 2. punktā minētajās vides lēmumu pieņemšanas procedūrās attiecībā uz konkrēto projektu.”;

(8) direktīvas 8. pantu aizstāj ar šādu:

„8. pants

1. Attīstības atļaujas piešķiršanas procedūrā ņem vērā apspriešanās rezultātus un informāciju, kas apkopota saskaņā ar 5., 6. un 7. pantu. Šajā nolūkā lēmumā piešķirt attīstības atļauju iekļauj šādu informāciju:

a) ietekmes uz vidi novērtējums, ko sagatavojusi 3. pantā minētā kompetentā iestāde, un lēmumam pievienotie vides nosacījumi, tostarp to galveno pasākumu apraksts, kuru mērķis ir nepieļaut būtisku negatīvu ietekmi, mazināt to un, ja iespējams, to kompensēt;

b) galvenie iemesli, kuru dēļ pieņemtais projekts ir izvēlēts, ņemot vērā citas izvērtētās alternatīvas, tostarp pašreizējā vides stāvokļa iespējamo attīstību projekta neīstenošanas gadījumā (pamatscenārijs);

c) saskaņā ar 6. un 7. pantu saņemto atsauksmju kopsavilkums;

d) paziņojums, kurā īsi izklāstīts, kā attīstības atļaujā integrēti vides apsvērumi un iekļauti vai citādā veidā ņemti vērā apspriešanās rezultāti un atbilstīgi 5., 6. un 7. pantam apkopotā informācija.

Par projektiem, kuri var radīt būtisku negatīvu pārrobežu ietekmi, kompetentā iestāde sniedz informāciju par to, kāpēc nav ņemtas vērā atsauksmes, ko saskaņā ar 7. pantu notikušās apspriešanās laikā saņēmusi ietekmētā dalībvalsts.

2. Ja, pamatojoties uz apspriešanās rezultātiem un atbilstīgi 5., 6. un 7. pantam apkopoto informāciju, secināts, ka projekts radīs būtisku negatīvu ietekmi uz vidi, tad kompetentā iestāde iespējami drīzāk un ciešā sadarbībā ar 6. panta 1. punktā minētajām iestādēm un attīstītāju izvērtē, vai 5. panta 1. punktā minētais vides ziņojums ir jāpārskata un projekts jāpārveido, lai nepieļautu vai samazinātu šo negatīvo ietekmi, un vai jāveic ietekmes mazināšanas vai kompensēšanas papildu pasākumi.

Ja kompetentā iestāde nolemj piešķirt attīstības atļauju, tā nodrošina, ka attīstības atļaujā ir ietverti būtiskas negatīvas ietekmes uz vidi monitoringa pasākumi, lai novērtētu ietekmes mazināšanas un kompensēšanas pasākumu īstenošanu un paredzamo efektivitāti un lai apzinātu jebkādu neparedzētu negatīvu ietekmi.

To parametru veidam, attiecībā uz kuriem jāveic monitorings, un monitoringa ilgumam jābūt proporcionālam ierosinātā projekta raksturam, sarežģītībai, atrašanās vietai un apjomam, kā arī ietekmes uz vidi būtiskumam.

Vajadzības gadījumā var izmantot pašreizējo monitoringa kārtību, kas noteikta citos Savienības tiesību aktos.

3. Kad visa vajadzīgā informācija, kas apkopota atbilstīgi 5., 6. un 7. pantam, ir iesniegta kompetentajai iestādei (vajadzības gadījumā arī īpaši novērtējumi, kas jāveic saskaņā ar citiem Savienības tiesību aktiem), un 6. un 7. pantā minētā apspriešanās ir pabeigta, kompetentā iestāde trīs mēnešu laikā pabeidz projekta ietekmes uz vidi novērtējumu.

Atkarībā no ierosinātā projekta rakstura, sarežģītības, atrašanās vietas un apjoma kompetentā iestāde minēto termiņu var pagarināt par trim mēnešiem; šādā gadījumā kompetentā iestāde informē attīstītāju par pagarinājuma iemesliem un datumu, kad tā paredzējusi pieņemt lēmumu.

4. Pirms pieņemts lēmums piešķirt vai nepiešķirt attīstības atļauju, kompetentā iestāde pārbauda, vai 5. panta 1. punktā minētajā vides ziņojumā iekļautā informācija ir atjaunināta, it īpaši attiecībā uz pasākumiem, kuru mērķis ir novērst, samazināt un, ja iespējams, kompensēt jebkādu būtisku negatīvu ietekmi.”;

(9) direktīvas 9. pantu groza šādi:

(a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

„1. Kad ir pieņemts lēmums piešķirt vai nepiešķirt attīstības atļauju, kompetentā iestāde vai iestādes saskaņā ar attiecīgajām procedūrām informē par to sabiedrību un 6. panta 1. punktā minētās iestādes un dara sabiedrībai pieejamu šādu informāciju:

- a) lēmuma saturs un visi ar to saistītie nosacījumi;
- b) pēc vides ziņojuma un attiecīgās sabiedrības daļas pausto bažu un viedokļu izvērtēšanas – galvenie iemesli un apsvērumi, kas ir šā lēmuma pamatā, tostarp informācija par sabiedrības līdzdalības procesu;
- c) to galveno pasākumu apraksts, kuru mērķis ir novērst būtisku negatīvu ietekmi, mazināt to un, ja iespējams, to kompensēt;
- d) vajadzības gadījumā to monitoringa pasākumu apraksts, kas minēti 8. panta 2. punktā.”;

(b) pievieno šādu 3. punktu:

„3. Kad kompetentā iestāde ir pabeigusi projekta ietekmes uz vidi novērtējumu, dalībvalstis var nolemt arī darīt sabiedrībai pieejamu 1. punktā minēto informāciju.”;

(10) direktīvas 12. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

„2. Jo īpaši reizi sešos gados, sākot ar Direktīvas XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] 2. panta 1. punktā minēto datumu, dalībvalstis informē Komisiju par:

- a) to projektu skaitu, kuri minēti I un II pielikumā un par kuriem saskaņā ar 5.–10. pantu ir veikts ietekmes uz vidi novērtējums;
- b) novērtējumu sadalījumu pēc I un II pielikumā minētajām projektu kategorijām;
- c) novērtējumu sadalījumu pēc attīstītāju kategorijām;
- d) to projektu skaitu, kuri minēti II pielikumā un par kuriem saskaņā ar 4. panta 2. punktu ir pieņemts lēmums;
- e) ietekmes uz vidi novērtējuma procesa vidējo ilgumu;
- f) ietekmes uz vidi novērtējumu vidējām izmaksām.”;

(11) iekļauj šādu 12.a un 12.b pantu:

„12.a pants

Saskaņā ar 12.b pantu Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus par III pielikumā uzskaitītajiem atlases kritērijiem un II.A un IV pielikumā minēto informāciju, lai šos pielikumus pielāgotu zinātnes un tehnikas attīstībai.

12.b pants

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 12.a pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku no [OPOCE please introduce date of the entry into force of this Directive].

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 12.a pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 12.a pantu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.”;

- (12) Direktīvas 2011/92/ES pielikumos ir izdarīti grozījumi, kā norādīts šīs direktīvas pielikumā.

2. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības vēlākais līdz [DATUMS]. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai zināmus minēto noteikumu tekstus, kā arī minēto noteikumu un šīs direktīvas atbilstības tabulu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Uz projektiem, par kuriem lūgums piešķirt attīstības atļauju tika iesniegts pirms 2. panta 1. punkta pirmajā daļā minētā datuma, bet kuriem līdz minētajam datumam nav pabeigts ietekmes uz vidi novērtējums, attiecināmi pienākumi, kas noteikti 3.–11. pantā Direktīvā 2011/92/ES, kurā grozījumi izdarīti ar šo direktīvu.

4. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

5. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*

PIELIKUMS

(1) Iekļauj šādu II.A pielikumu:

„II.A PIELIKUMS – 4. PANTA 3. PUNKTĀ MINĒTĀ INFORMĀCIJA

1. Projekta apraksts, kurā jo īpaši ietverts:

- a) visa projekta fizisko pazīmju raksturojums, vajadzības gadījumā ietverot tā pazemes slāni, tā būvniecības un ekspluatācijas fāžu laikā;
- b) projekta atrašanās vietas apraksts, īpaši ņemot vērā to ģeogrāfisko apgabalu vides jutīgumu, kurus projekts var ietekmēt.

2. To vides aspektu apraksts, kurus ierosinātais projekts var būtiski ietekmēt.

3. Apraksts, kurā sniegta informācija par ierosinātā projekta iespējamo būtisko ietekmi uz vidi, ko izraisa:

- a) paredzamās atliekvielas un emisijas un atkritumu rašanās;
- b) dabas resursu, it īpaši augsnes, zemes, ūdens un bioloģiskās daudzveidības izmantošana, tostarp hidromorfoloģiskās izmaiņas.

4. To pasākumu apraksts, kas paredzēti, lai nepieļautu, novērstu vai samazinātu jebkādu būtisku negatīvu ietekmi uz vidi.”;

(2) direktīvas III un IV pielikumu aizstāj ar šādiem:

„III PIELIKUMS – 4. PANTA 4. PUNKTĀ MINĒTIE ATLASĒS KRITĒRIJI

1. PROJEKTU PAZĪMES

Jāņem vērā projektu pazīmes, it īpaši attiecībā uz:

- a) projekta apjomu, vajadzības gadījumā ietverot tā pazemes slāni;
- b) saistību ar citiem projektiem un darbībām;
- c) dabas resursu – it īpaši zemes, augsnes, ūdens un bioloģiskās daudzveidības – izmantošanu, tostarp hidromorfoloģiskajām izmaiņām;
- d) atkritumu rašanos;
- e) piesārņojumu un traucējumiem;
- f) dabas un cilvēka izraisītu katastrofu un negadījumu risku, īpaši ņemot vērā hidromorfoloģiskās izmaiņas, izmantotās vielas, tehnoloģijas vai dzīvos organismus, īpašus virszemes un pazemes apstākļus vai alternatīvu izmantošanu, negadījumu vai katastrofu iespējamību un projekta iespējamo pakļautību šādiem riskiem;
- g) projekta ietekmi uz klimata pārmaiņām (siltumnīcefekta gāzu emisijas, tostarp tās, ko rada zemes izmantošana, izmaiņas zemes izmantošanā un mežsaimniecība),

projekta nozīmi izturētspējas palielināšanā un klimata pārmaiņu ietekmi uz projektu (piemēram, vai projekts atbilst izmaiņām klimatiskajos apstākļos);

h) projekta ietekmi uz vidi, it īpaši uz zemi (apdzīvotu teritoriju paplašināšanās laika gaitā, t.i., aizņemtā zemes platība), augsni (organiskās vielas, erozija, sēšanās un sablīvēšanās), ūdeni (kvantitāte un kvalitāte), gaisu un bioloģisko daudzveidību (populāciju kvalitāte un kvantitāte un ekosistēmu degradācija un sadrumstalotība);

i) riskiem cilvēka veselībai (piemēram, ūdens vai gaisa piesārņojuma radītais risks);

j) projekta ietekmi uz kultūras mantojumu un ainavu.

2. PROJEKTU ATRAŠANĀS VIETA

Jāņem vērā to ģeogrāfisko apgabalu vides jutīgums, kurus projekti var ietekmēt, it īpaši attiecībā uz:

a) pastāvošo un plānoto zemes izmantošanu, tostarp aizņemto zemes platību un sadrumstalotību;

b) dabas resursu (tostarp augsnes, zemes, ūdens un bioloģiskās daudzveidības) relatīvo bagātību, pieejamību, kvalitāti un spēju reģenerēties attiecīgajā apgabalā;

c) dabiskās vides absorbcijas spēju, īpašu uzmanību pievēršot šādām zonām:

i) mitrzemes, krasta joslas, upju grīvas;

ii) piekrastes zonas;

iii) kalnu un mežu zonas;

iv) dabas rezervāti un parki, pastāvīgas ganības, lauksaimniecības teritorijas ar augstu dabas vērtību;

v) teritorijas, kas ir klasificētas vai aizsargātas saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem; īpaši aizsargātās „Natura 2000” teritorijas, kuras dalībvalstis nozīmējušas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/147/EK vai Padomes Direktīvu 92/43/EEK; ar starptautiskajām konvencijām aizsargātas teritorijas;

vi) teritorijas, kurās kādreiz jau ir bijusi neatbilstība vides kvalitātes standartiem, kas paredzēti Savienības tiesību aktos un attiecas uz attiecīgo projektu, vai kurās šāda neatbilstība var tikt konstatēta;

vii) blīvi apdzīvotas teritorijas;

viii) ainavas un vietas, kas ir nozīmīgas no vēstures, kultūras vai arheoloģijas viedokļa.

3. IESPĒJAMĀS IETEKMES PAZĪMES

Projektu iespējamā būtiskā ietekme jāņem vērā saistībā ar kritērijiem, kas izklāstīti iepriekš 1. un 2. punktā, it īpaši attiecībā uz:

- a) iedarbības apjomu un telpisko izplatību (ģeogrāfiskās robežas un iespējamajai ietekmei pakļauto iedzīvotāju skaits);
- b) ietekmes raksturu;
- c) ietekmes pārrobežu raksturu;
- d) ietekmes intensitāti un sarežģītību;
- e) ietekmes iespējamību;
- f) ietekmes ilgumu, biežumu un atgriezeniskumu;
- g) ietekmes rašanās ātrumu;
- h) ietekmes kumulāciju ar citu projektu ietekmi (it īpaši to, ko rada jau īstenotie un/vai apstiprinātie projekti), kuriem ir tas pats vai cits attīstītājs;
- i) vides aspektiem, kurus var būtiski ietekmēt;
- k) saskaņā ar citiem ES tiesību aktiem veicamajos novērtējumos minēto informāciju un konstatējumiem par ietekmi uz vidi;
- l) iespēju efektīvi mazināt ietekmi uz vidi.

IV PIELIKUMS – 5. PANTA 1. PUNKTĀ MINĒTĀ INFORMĀCIJA

1. Projekta apraksts, kurā jo īpaši ietverts:

- a) visa projekta fizisko pazīmju raksturojums, vajadzības gadījumā ietverot tā pazemes slāni, kā arī ūdens un zemes izmantošanas prasības tā būvniecības un ekspluatācijas fāžu laikā;
- b) ražošanas procesu galveno pazīmju raksturojums, piemēram, izlietoto materiālu, enerģijas un dabas resursu (tostarp ūdens, zemes, augsnes un bioloģiskās daudzveidības) raksturs un daudzums;
- c) to paredzamo atliekvielu un emisiju aprēķins pēc tipa un daudzuma (ūdens, gaiss, augsnes un augsnes apakškārtas piesārņojums, troksnis, vibrācija, gaiss, siltums, starojums utt.), ko izraisīs ierosinātā projekta ekspluatācija.

2. Apraksts, kurā sniegta informācija par izskatīto alternatīvu tehniskajiem, atrašanās vietas vai citiem aspektiem (piemēram, saistībā ar projekta izstrādi, tehniskajiem raksturlielumiem, apjomu un mērogu), tostarp norādot to alternatīvu, kura vismazāk ietekmē vidi, un galvenos iemeslus, kas lika izdarīt konkrēto izvēli, ņemot vērā ietekmi uz vidi.

3. Apraksts, kurā aplūkoti pašreizējā vides stāvokļa attiecīgie aspekti un to iespējamā attīstība projekta neīstenošanas gadījumā (pamatscenārijs). Šajā aprakstā jāaptver visas pastāvošās vides problēmas, kas saistītas ar projektu, tostarp jo īpaši tās, kuras saistītas ar teritorijām, kas ir īpaši nozīmīgas no vides un dabas resursu izmantošanas aspekta.

4. To vides aspektu apraksts, kurus ierosinātais projekts var būtiski ietekmēt, jo īpaši informācija par iedzīvotājiem, cilvēka veselību, faunu, floru, bioloģisko daudzveidību un tās nodrošinātajiem ekosistēmu pakalpojumiem, zemi (aizņemtā zemes platība), augsni (organiskās vielas, erozija, sēšanās un sablīvšanās), ūdeni (daudzums un kvalitāte), gaisu, klimatiskajiem faktoriem, klimata pārmaiņām (siltumnīcefekta gāzu emisijas, tostarp tās, ko rada zemes izmantošana, izmaiņas zemes izmantošanā un mežsaimniecība, ietekmes mazināšanas potenciāls, ar pielāgošanos saistītās sekas, ja projektā ņemti vērā ar klimata pārmaiņām saistītie riski), materiālajām vērtībām, kultūras mantojumu, ietverot arhitektūras un arheoloģisko mantojumu, ainavu; šādā aprakstā jāietver iepriekš minēto faktoru savstarpējā mijiedarbība, kā arī iepriekšminēto faktoru pakļautība dabas un cilvēka izraisītu katastrofu riskam, neaizsargātība un izturētspēja pret to.

5. Apraksts, kurā sniegta informācija par ierosinātā projekta iespējamo būtisko ietekmi uz vidi, ko cita starpā izraisa:

- a) projekta pastāvēšana;
- b) dabas resursu, it īpaši zemes, augšnes, ūdens, bioloģiskās daudzveidības un tās nodrošināto ekosistēmu pakalpojumu, izmantošana, iespējami plašāk apsverot šo resursu pieejamību arī no klimatisko apstākļu izmaiņu viedokļa;
- c) piesārņojošo vielu noplūde, troksnis, vibrācija, gaismas, siltums un starojums, traucējumu radīšana un atkritumu iznīcināšana;
- d) riski cilvēka veselībai, kultūras mantojumam vai videi (piemēram, notiekot negadījumiem vai katastrofām);
- e) ietekmes kumulācija ar citiem projektiem un darbībām;
- f) siltumnīcefekta gāzu emisijas, tostarp tās, ko rada zemes izmantošana, izmaiņas zemes izmantošanā un mežsaimniecība;
- g) izmantotās tehnoloģijas un vielas;
- h) hidromorfoloģiskās izmaiņas.

Iespējamās būtiskās ietekmes aprakstā jāietver projekta tiešā ietekme un jebkāda tā netiešā, sekundārā, kumulatīvā, pārrobežu, īstermiņa, vidēji ilga termiņa un ilgtermiņa, pastāvīga un pagaidu, pozitīva un negatīva ietekme. Šajā aprakstā jāņem vērā vides aizsardzības mērķi, kas izvirzīti ES vai projektā iesaistītās dalībvalsts līmenī.

6. Apraksts par prognozēšanas metodēm, kas izmantotas, lai novērtētu 5. punktā minēto ietekmi uz vidi, kā arī pārskats par galvenajām neskaidrībām šajās metodēs un to saistību ar ietekmes aplēsēm un vēlamākās alternatīvas izvēli.

7. To pasākumu apraksts, kas paredzēti, lai novērstu, samazinātu un, ja iespējams, kompensētu jebkādu būtisku negatīvu ietekmi uz vidi, kas minēta 5. punktā, un vajadzības gadījumā jebkuras ierosinātās monitoringa kārtības apraksts, tostarp sniedzot informāciju par retrospektīvas analīzes veikšanu attiecībā uz negatīvu

ietekmi uz vidi. Šajā aprakstā jāpaskaidro, kādā mērā samazināta vai kompensēta būtiska negatīva ietekme, un jāaptver gan būvniecības, gan ekspluatācijas fāze.

8. Novērtējums par dabas un cilvēka izraisītu katastrofu risku un tādu negadījumu risku, kam varētu būt pakļauts projekts, un vajadzības gadījumā apraksts par pasākumiem, ko paredzēts veikt šādu risku novēršanai, kā arī pasākumiem saistībā ar gatavību un reaģēšanu ārkārtas situācijās (piemēram, pasākumi, kas jāveic saskaņā ar grozīto Direktīvu 96/82/EK).

9. Netehnisks kopsavilkums par informāciju, kas sniegta zem iepriekšminētajiem virsrakstiem.

10. Norāde uz jebkādam grūtībām (tehniskie trūkumi vai zinātības trūkums), ar kādām sastapies attīstītājs, iegūstot pieprasīto informāciju, un uz avotiem, kas izmantoti aprakstos un veiktajos novērtējumos, kā arī pārskats par attiecīgajām galvenajām neskaidrībām un to saistību ar ietekmes aplēsēm un vēlamākās alternatīvas izvēli.”